

Arrest

nr. 336 317 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2020. Op 29 maart 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 mei 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 27 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna:commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van een dorp in de provincie Nghe An, waar u woonde tot uw vertrek uit het land. U ging tot de negende klas naar school en werkte voor het overige in de landbouw en garnalenteelt.

Uw vader had een garnalenkwekerij, maar stak zich, na in zee te gaan met een nieuwe leverancier van voer, en door een ziektegolf onder de garnalen, in de schulden. De schuldeiser werd almaar opdringeriger en agressiever, waarop uw vader besloot om u naar Noorwegen te sturen opdat u geld zou kunnen verdienen om de schuld af te betalen. U vertrok naar Noorwegen, maar vond daar geen werk, en reisde daarom na enkele maanden door naar België. U kwam aan in België in de loop van 2020 en werkte hier sindsdien op onregelmatige basis in het zwart. Op 11 december 2021 overleed uw vader als gevolg van een afranseling door de schuldeiser.

Op een bepaald moment kreeg u te horen dat u legaal kon werken als u om internationale bescherming verzocht in België, wat u ook deed op 29 maart 2023. Ter staving van uw relaas legt u kopieën van documenten van uw huidige werkgever in België voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Vietnam kan terugkeren omdat u daar te vrezen zou hebben van de schuldeisers van uw vader. U slaagde er niet in om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

1. Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw familie in Vietnam maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

2. U verliet Vietnam om economische redenen, en vroeg bescherming in België met het oog op tewerkstelling. U geeft aan dat uw vader besloot om u naar Noorwegen te sturen zodat u daar geld zou kunnen verdienen om zijn schuld af te betalen (CGVS p. 6). U verklaarde tevens dat u besloot om internationale bescherming te vragen in België opdat u legaal zou kunnen werken (CGVS p. 6).

3. Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig. U reisde eerst van Vietnam naar Noorwegen om daar te werken, en liet het na om daar internationale bescherming te vragen (CGVS p. 5). U verklaart vervolgens dat u reeds in België verbleef sinds 2020 (CGVS p. 5), maar verzocht pas om internationale bescherming in 2023, en dan nog enkel zodat u hier legaal zou kunnen werken (CGVS p. 6). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in Noorwegen en pas na een jarenlang verblijf in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

4. U toont niet aan dat uw vader een geldschuld had, noch dat hij overleden is ten gevolge van de handelingen van zijn schuldeisers. U stelt dat uw vader een schuld had van zo'n miljard VND, maar legt hier geen enkel bewijs van voor, zoals bankafschriften, ingebrekestellingen, edm. Tevens kan u ook geen enkele informatie verstrekken over de schuldeiser(s), zoals namen of eventuele banden met criminele netwerken (CGVS p. 7). U verklaart dat uw vader overleed aan een hersenschudding opgelopen door een afranseling door zijn schuldeiser (CGVS p. 7), maar ook hiervan kan u tot op heden geen enkel stuk voorleggen. Het betreft zo niet meer dan een blote bewering.

5. U (uw familie) hebt op geen enkel moment gepoogd om u tot de autoriteiten in uw land van herkomst te richten (CGVS p. 8). Nochtans kan verwacht worden van u dat u de beschermingsmiddelen in uw land van herkomst uitput (of dat deze afwezig zijn) vooraleer u zich beroept op internationale bescherming. Dat u zelfs geen poging gedaan hebt om bescherming te zoeken in uw land van herkomst, ondermijnt de door u voorgehouden vrees voor vervolging fundamenteel.

6. Al uw andere familieleden bleven wonen in Vietnam. U zou nog een moeder, vier broers, en drie zussen in Vietnam hebben (CGVS p. 3, 4). Gevraagd of zij problemen kennen, geeft u enkel aan dat ze nog steeds afbetalingen doen voor de schuld die uw vader gemaakt heeft, maar niets anders (CGVS p. 7). Als het voor hen mogelijk is om daar te wonen ondanks de problemen met de schuldeiser, zou dit voor u ook mogelijk moeten zijn.

7. U geeft aan dat u in Vietnam geen andere problemen kende (CGVS p. 8).

8. De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U legde voorlopig enkel documenten voor die wijzen op uw tewerkstelling in België, wat geen band heeft met de door u voorgehouden problemen in uw

land van herkomst. Daarnaast kan aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Vietnam eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de overduidelijke beoordelingsvergissing", van "de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur" en van "de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen".

De verzoekende partij citeert de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat zij verklaard heeft dat (i) haar vader geld heeft geleend bij de maffia en ook bij vrienden en familie, (ii) de schuldeisers bij haar familie thuis kwamen en ermee dreigden dat haar familie het geld moest terug betalen en dat wanneer er niet betaald zou worden, haar familie vermoord zou worden, (iii) zij enkel weet dat haar vader van mensen en van de maffia leende en deze mensen een sticker op lantaarns plakken met een nummer om te bellen voor leningen, maar dat zij niet weet wie de schuldeisers exact zijn en (iv) haar vader eens met geweld werd bejegend, hij meer concreet met een stok werd geslagen en hij door dat geweld is overleden. De verzoekende partij meent dat het dus niet klopt dat de door haar aangehaalde problemen feiten van gemeenrechtelijke aard zijn die niet wijzen op een nood aan internationale bescherming.

Zij geeft vervolgens aan dat er niet gesteld kan worden dat zij momenteel dankzij haar nationale autoriteiten over een volle en gehele bescherming zou beschikken, welke, behalve de lichamelijke veiligheid, ook de mogelijkheid vereist om van de burgerrechten en van de sociale en economische fundamentele rechten te kunnen genieten. Zij benadrukt dat in het onderhavige geval de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Gezien de huidige situatie van Vietnam, is haar vrees ook nog steeds actueel. Zelfs indien er twijfel zou bestaan betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer zou kunnen zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, moet haar het voordeel van de twijfel worden gegund. Zij besluit dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de overduidelijke beoordelingsvergissing", van "de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur" en van "de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen".

Zij betoogt dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in haar land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor haar bijzonder moeilijk maakt. De verzoekende partij meent dat er een reëel risico bestaat dat zij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling van feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid

van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten zodat zij geld kon verdienen om de schulden van haar vader af te betalen. Haar vader zou een garnalenkwekerij hebben gehad, maar zou schulden hebben opgelopen nadat hij een nieuwe leverancier had voor het voer van de garnalen en door een ziekte golf onder de garnalen. De schuldeisers zouden almaar opdringeriger en agressiever zijn geworden, waarop de vader van de verzoekende partij zou hebben besloten om de verzoekende partij naar Noorwegen te sturen, zodat zij geld zou kunnen verdienen om de schulden af te betalen. De verzoekende partij zou naar Noorwegen zijn vertrokken, maar zou daar geen werk hebben gevonden en reisde daarom na enkele maanden door naar België. Zij zou in de loop van 2020 zijn aangekomen in België zou hier sindsdien op onregelmatige basis in het zwart werken. Op 11 december 2021 zou haar vader zijn overleden als gevolg van een afzinking door de schuldeisers. De verzoekende partij kreeg op een bepaald moment te horen dat zij legaal kon werken als zij om internationale bescherming verzocht in België, wat zij deed op 29 maart 2023. Bij terugkeer naar Vietnam vreest zij dat zij problemen zal kennen met de schuldeisers van haar vader.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure kopieën van documenten van haar huidige werkgever in België voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten hebben slechts betrekking op haar tewerkstelling in België en staven op geen enkele wijze de (beweerde) problemen met de schuldeiser(s) in Vietnam.

6.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat haar vader schulden heeft opgelopen, dat zij geld moet kunnen verdienen om de schulden van haar vader af te betalen, dat haar familie problemen zou kennen met de schuldeisers en haar vader als gevolg hiervan zou zijn overleden, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden zijn louter van economische en interpersoonlijke aard. In

het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Zij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden hebben met één van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De verzoekende partij geeft aan dat zij in Vietnam geen andere problemen kende (NPO, p. 8).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen herkomstcheck gebeurd is, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de verwerende partij geen informatie inzake terugkeerders naar Vietnam bijgebracht heeft gaat ze voorbij aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, daar dit middelenonderdeel niet in het verzoekschrift werd aangehaald. Dit artikel luidt als volgt: *“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”* Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet. Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren. Voormeld betoog van de verzoekende partij inzake het bijbrengen van *“informatie inzake terugkeerders naar Vietnam”* is geenszins van openbare orde, aldus dient dit betoog dat geen weerslag vindt in het verzoekschrift of ander procedurestuk uit de debatten geweerd worden.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

7.3.2. Wat betreft de (beweerde) problemen met de schuldeisers van haar vader, heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat (i) de verzoekende partij internationale bescherming in België vroeg met het oog op tewerkstelling, (ii) haar verzoek om internationale bescherming laattijdig is, wat verder afbreuk doet aan de beweerde reden van vertrek en haar ingeroepen vrees voor de schuldeisers, (iii) zij geen enkel bewijs voorlegt van de geldschuld van haar vader, zij geen informatie zoals namen of eventuele banden met criminele netwerken, kan verstrekken over de schuldeisers en zij ook geen enkel stuk kan voorleggen inzake haar verklaring dat haar vader overleden is ten gevolge van de handelingen van de schuldeisers, (iv) zij en haar familie op geen enkel moment hebben gepoogd om zich tot de autoriteiten in Vietnam te richten, wat de door haar voorgehouden vrees voor de schuldeisers fundamenteel ondermijnt en (v) al haar andere familieleden in Vietnam bleven wonen en zij, wanneer er werd gevraagd of zij problemen kennen, enkel aangeeft dat haar familieleden nog steeds afbetalingen doen voor de schuld die haar vader gemaakt heeft, maar niets anders.

De verzoekende partij blijft geheel in gebreke deze pertinente en terechte motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij verklaard heeft dat (i) haar vader geld heeft geleend bij de maffia en ook bij vrienden en familie, (ii) de schuldeisers bij haar familie thuis kwamen en ermee dreigden dat haar familie het geld moest terug betalen en dat wanneer er niet betaald zou worden, haar familie vermoord zou worden, (iii) zij enkel weet dat haar vader van mensen en van de maffia leende en deze mensen een sticker op lantaarns plakten met een nummer om te bellen voor leningen, maar dat zij niet weet wie de schuldeisers exact zijn en (iv) haar vader eens met geweld werd bejegend, hij meer concreet met een stok werd geslagen en hij door dat geweld is overleden. De Raad stelt echter in navolging van de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij geen specifieke informatie, zoals een naam van een persoon of van een criminele organisatie kan verstrekken. Haar verklaringen over de schuldeisers zijn erg algemeen (NPO, p. 7). Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat nadat haar vader overleed, haar familie in Vietnam geen problemen meer heeft ondervonden.

De verzoekende partij geeft enkel aan dat de schuldeisers nog steeds geld eisen en dat haar familie afbetalingen doet (*ibid.*). Door slechts haar eerdere verklaringen te benadrukken, slaagt zij er niet in deze vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat gezien de huidige situatie van Vietnam, haar vrees nog altijd actueel is, laat zij na te duiden welke huidige situatie in Vietnam zou aantonen dat haar voorgehouden nood aan internationale bescherming nog steeds actueel is en/of een ander licht zou kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Hetzelfde geldt waar zij wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren. De verzoekende partij laat na te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Dat de verzoekende partij als zoon als enige van de familie verantwoordelijk zou worden gesteld voor de schulden van haar inmiddels overleden vader, zoals zij ter terechtzitting benadrukt, is een blote bewering (*post factum*). Hoewel de verzoekende partij verklaarde dat zij door haar vader werd gekozen om naar Noorwegen te gaan om te gaan werken (NPO, p. 6), kan uit haar overige verklaringen niet blijken dat zij als enige verantwoordelijk zou worden gesteld voor de schulden van haar vader en haar familie daarom wel in Vietnam kan blijven wonen. Zij verklaarde immers dat zij nog broers heeft in Vietnam en zij dus niet de enige zoon is (*ibid.*, p. 3-4 en 6), dat haar hele familie in het verleden werd bedreigd door de schuldeisers en dat zij zelf niet persoonlijk werd bedreigd (zie 'vragenlijst' CGVS in het administratief dossier). Zij slaagt er met haar betoog niet in om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat als het voor haar familie mogelijk is om in Vietnam te wonen ondanks de problemen met de schuldeisers, dit voor de verzoekende partij ook mogelijk zou moeten zijn.

Waar zij in het verzoekschrift en ter terechtzitting stelt dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen (omwille van corruptie), laat zij na *in concreto* aan te tonen dat zij ernstige stappen heeft genomen om beroep te doen op de beschermingsmiddelen in haar land van herkomst. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij of haar familie op geen enkel moment gepoogd heeft om zich tot de autoriteiten in Vietnam te richten. Haar verklaring dat zij schrik hadden voor wraak, kan dit gebrek aan handelen niet vergoelijken (NPO p. 7-8). De verzoekende partij en haar familie hebben niet geprobeerd om bescherming te zoeken in Vietnam, hoewel dit verwacht kan worden. Tenslotte laat zij na enig begin van bewijs bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de politie in Vietnam corrupt is. Zij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud ook niet aangegeven dat de politie er corrupt zou zijn en haar daarom niet zou kunnen helpen (*ibid.*).

Waar de verzoekende partij nog in haar verzoekschrift stelt dat: "*Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.*" (eigen onderlijning), kan worden opgemerkt dat zij verklaarde dat zij zelf niet persoonlijk werd bedreigd (zie 'vragenlijst' CGVS in het administratief dossier). Gelet op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, die zij niet ontkracht of weerlegt, kan er bovendien niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Vietnam problemen zou kennen met de schuldeisers van haar vader.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Zij werpt hiermee ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te oordelen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Vietnam omwille van de schulden van haar vader en de (beweerde) problemen met de schuldeisers.

Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het gegeven dat zij geen enkel stuk kan voorleggen dat haar beweerde identiteit en afkomst kan staven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*”, dient vastgesteld dat zij in het verzoekschrift enkel het zorgvuldigheidsbeginsel aanhaalt (zie *supra*). In zoverre de verzoekende partij de schending van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na te duiden welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht. Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, laat zij na te duiden welke rechtsregel zij hiermee geschonden acht. Ten overvloede merkt de Raad op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er een wettelijke verplichting zou bestaan die oplegt dat de commissaris-generaal een “*overduidelijke beoordelingsvergissing*” dient te begaan – de verzoekende partij voert immers aan dat “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*” werd overtreden –, laat staan dat de commissaris-generaal *in casu* zou hebben nagelaten om dergelijke vergissing te begaan.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze dit artikel, dat bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kan beschouwen, *in casu* geschonden zou zijn.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS